

pligt, der i Almindelighed paaligger Forældre? Er det Tilfældet, fremtræder den Kollision, til hvilken jeg hentydede, saa fremkommer Spørgsmaal: Hvem skal understøtte først? Og vil man betragte Sagen fra Fattigvæsenets Standpunkt, er det saa Meningen, at Fattigvæsenet kan henvende sig til hvem af disse Personer, det finder for godt? Skal det gaa til Stedfaderen eller til den naturlige Fader? Beror det paa Fattigvæsenets vilkaarlige Forgodtbefindende, om det vil henvende sig til den ene eller til den anden af disse Personer? Men, som sagt, der er Uttringer i Udvalgets Betænkning, som gjøre det tvivlsomt, om det egentlig er Meningen at gaa saa vidt. Der siges nemlig i Betænkningen Side 586, at „den eneste reelle Forskiel fra Lovforslaget er den, at Udvalget har anset det for rigtig udtryffeligt at udtale, at den Forpligtelse til at udrede Underholdningsbidrag, som paahviler et Barns kjædelige Fader eller Moder, vedbliver uagtet Ægtefælle“, og den ærede Ordfører brugte idag i sit Foredrag nogle Uttringer, som kunde synes at tyde paa, at man egentlig ikke har tænkt paa den almindelige Understøttelses- og Forsørgelsespligt, men at man kun har tænkt paa Forpligtelsen til at udrede Alimantationsbidrag, som forinden det nye Ægtefælls Indgaaelse maatte være paalagt den naturlige Fader. Dersom det er saaledes at forstaa, bortfalder ganske vist den Kollision, hvormed jeg nystalte, men jeg maa da formene, at det vil være nødvendigt at gjøre dette Punkt klarere. Jeg skal, inden jeg forlader disse Paragrafer, et Dørligt vende tilbage til de nye Paragrafer for at gjøre opmærksom paa, at ifølge den Maade, hvorpaa de foreslaas reviderede, fremkommer endnu en Uklarhed. Det er i Udvalgets Betænkning udtalt, at det formentlig fremgaar af § 00 sammenholdt med § 000, hvorledes Forpligtelsen til at yde Forsørgelse til de af Hustruen i Ægtefælle med Manden fødte uægte Børn er, altsaa med andre Ord Mandens Forpligtelse til at underholde hendes Forebørn. Medens det udtryffeligt siges i Lovforslaget, at Manden ikke har nogen Forpligtelse til at yde Understøttelse til disse, er det ærede Udvalg af den Formening, at han er forpligtet til at underholde disse, saa længe Ægtefælle staar ved Magt. Hvorvidt dette maa anses for at være rigtig, skal jeg henstille. Det forekommer mig saare tvivlsomt, om det skulde være rigtig at paalægge Ægtemanden en saadan Understøttelsespligt; men hvad jeg maa gjøre opmærksom paa, er, at det virkelig ikke bliver klart efter den Maade, hvorpaa Udvalget foreslaar Paragrafen omendret, hvorledes der skal forholde; thi den Paragraf, hvoraf det skulde udledes er § 00, men den taler om den Pligt til at yde Forsørgelse, som paahviler den ene Ægtefælle og overgaar til den anden ved Ægtefælle. Jeg tror

ikke, at man vil finde, at der under disse Ord kan indbefattes en Forpligtelse, som ikke var tilfæde paa den Tid, da Ægtefælle blev indgaaet, men skulde blive en Følge af et Faktum, der først fandt Sted, efter at Ægtefælle var indgaaet. — Efter hvad jeg har udtalt før angaaende Hustruens Stilling overfor Manden og Børnene, behøver jeg ikke at gjøre opmærksom paa, at det ikke forekommer mig, at den Udvidelse, man under Tit. b. i § 000 har givet Hustruens Forpligtelse til at sørge for Stedbørnene, er rigtig, og jeg skal derfor med Hensyn til disse Paragrafer endnu kun gjøre den Slutningsbemærkning, at jeg ikke tror, det er ganske retferdigt, naar det ærede Udvalg i Betænkningen Side 583 midtvejs har udtalt, at Lovgrundsaetningen, nemlig den paa Ægtefælle begrundede Forsørgelsespligt, ikke er udtryffeligt nævnt i Lovforslaget, den Saetning nemlig, at Enhver af Ægtefællerne ved Ægtefælle bliver delagtig i den Forsørgelsesbyrde, som paahviler den anden Ægtefælle. Det forekommer mig nemlig, at Reglen er udtalt aldeles utvetydigt for Faderens Vedkommende i den 1ste Linie af det 2det Stykke i § 3, hvor det hedder: „Fremdeles er Manden pligtig til at forsørge Hustruens umyndige Børn“, og at ligeledes Reglen for Hustruens Vedkommende er udtrykt med samme Tydelighed i § 4 saa vidt som det overhovedet er Meningen, at denne Forsørgelsespligt skulde straffe sig. Det er ikke forglemt, som det hedder Pagina 586 i Udvalgets Betænkning, at give en tilsvarende Regel i § 4 om Hustruens Forpligtelse ligeoverfor Mandens Stedbørn; thi det er med beraad Nu, at dette er undladt. Det fremgaar tydelig af Paragrafen, at man ikke har villet, at Hustruen skulde have en Forpligtelse ligeoverfor Mandens Stedbørn, som hun heller ikke har efter den nuværende Ret.

Hvad den nye § 7 angaar, da har det ærede Udvalg her ment, at det vilde være rigtig at udelade det 1ste Punktum, som giver en Regel for, hvorledes der skal forholde i Tilfælde af Ægtefællens Ophævelse ved Dom eller Skilsmisser. Dette staar i Forbindelse med den almindelige Tanke, som det ærede Udvalg har ment at burde gennemføre. Jeg skal her bemærke, at det forekommer mig, at det maa siges af praktiske Grunde at være meget hensigtsmæssigt ved denne Leilighed, naar man i det Hele behandler disse familieretlige Forhold, at faae optaget en Regel som den her givne, fordi vi saane en saadan Regel. Det er ganske rigtig, som den ærede Ordfører bemærkede, at, forsaavidt der ikke kommer en Overenskomst tilveie mellem Ægtefællerne om, hvorledes der skal forholde med Forsørgelsen af Børnene, saa veed man at hjælpe sig, saa bliver det afgjort — det er jo Overpørigheden og eventuelt Justitsministeren, der har at afgjøre, hvor-